

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת כה' אב התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
19:15	20:05	20:58	
19:13	20:03	20:55	ת"א
19:16	20:06	20:58	חיפה
19:14	20:04	20:55	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

המציאות נוצרת בכל רגע - בראשך.

עשרות סיפורים ידועים על נפלאותיו רבי **אברהם יפת** זצ"ל והיה מחולל ניסים בעזרתו יתברך עד שהרופאים היו מרכינים ראשם מבושה מפניו. אחד מהם היה בפצוע מלחמה בת"א אשר הרופאים לא נתנו לו **שום סיכוי לחיות** וסיפר אותו אדם שרבי יפת היה מגיע אליו כל אותה תקופה לבית החולים והיה לו יותר מאב ואם היה עושה למענו סיגופים ותעניות ופדיונות עד שהקימו ממות לחיים.

ועוד הווה עובדא בתינוק בן שהיה קשה נשימה במשך קרוב לחודש והבדיקות לא העלו דבר הגיעו למצב שהתינוק כמעט נחנק רצה אמו לרבי יפת, כדת מה לעשות לרפואתו הרב נטל את התינוק הסתגר בחדר לדקות ספורות אחר יצא ובידו **התינוק בריא** לחלוטין.

שני יהודים, עשיר ועני, באו לדין-תורה לפני רב בישראל. שמע הרב את הטענות שבפי כל אחד ואחד מהם, ופסק שהעני צודק.

התרעם העשיר וקרא: "וכי משום שבעל-דיני **הוא עני**, הצדק עימו?! חייך הרב והשיב: "אכן, השאלה הזאת מטרידה אותי לא-אחת - מדוע על-פי-רוב מאזני הצדק נוטים **לצידו של העני**..."

התייחס אל עצמך כמו שהיית רוצה שאחרים יתייחסו אלייך.

מספר הרב דן מחבר שליט"א:

"פעם לאחר השיעור של מורנו הרב **בנימין זאב חשין** זצ"ל ניגשתי אליו ואמרתי לו חידוש על הפסוק 'ועשית מעקה לגגך' (דברים כ"ח, ח') - מעקה ר"ת ה'רהורי ע'בירה ק'שים מ'עבירה.

הרב זצ"ל שהיה מרעיש רבות על שמירת הקדושה, נהנה מאוד מהחידוש.

לימים, מספר הרב הנ"ל, כששכב מורנו הרב זצ"ל בביתו, הלכתי לבקר, והנה איך שראני הרב זצ"ל,

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

איש חכם אמר:
הכל מתחיל כאשר הכל נגמר

עדיף יותר לתת כבוד בעד כסף מאשר כסף בעד כבוד...

רבנו משה

בן מכיר זצ"ל,

מחבר הספר "סדר היום", שחי בתקופת האר"י הקדוש, כנה את בית-המדרש בתואר "הסגר". והיה מסביר: "התעלות של בן ישיבה תלויה במידת

הסתגרותו בין כותלי בית

המדרש, בארבע אמות של הלכה, כשהוא מקדיש את כל ישתו ללימוד התורה ולא מסיח את דעתו מתלמודו."

מעשה מצחיק יהודי אירח את הרב יצחק לוי וסיפר לו שבכפר קיימת קהילה של כמה עשרות משפחות יהודיות. 'ומה המצב הרוחני של היהודים פה?' שאל הרב את היהודי. 'ברוך ה' הרע לא מגיע לפה... למחרת פגש הרב יהודי אחר, וגם כאן התעניין הרב על מצב הדת הקהילה. 'כולם פה בסדר גמור', אמר היהודי השני. 'לא גונבים, לא רוצחים, לא משקרים'. 'ומה עם תפילה במניין, לימוד תורה, גמילות חסדים?' שאל הרב. לגבי מצוות - ה' יעזור... הבין הרב שבקהילה השתרשה תפיסה מוטעית ולפיה מספיק להימנע מעבירות, למחרת שלח הרב להודיע ליהודי המקום שמישהו מת במפתיע, והרב האורח מבקש שהם יגיעו ללוות את המת בדרכו האחרונה. כשהיהודים הגיעו לבית הכנסת, עמד הרב ליד ארון המתים העטוף בטלית, ופניו עצובות. איש לא ידע מיהו הנפטר, 'רבותי היקרים', פתח הרב בהספדו, 'אנו מלווים היום למנוחות מישהו שלא דיבר בכל חייו לשון הרע. הוא לא נטל פרוטה שלא שייכת לו **ולא הוציא מפיו דבר שקר**'. מעולם לא התלונן.

לעיתים קיללו או הכו אותו, אבל מעולם, לא שמענו מפיו אפילו מילה אחת נגד שום אדם. והרב המשיך בקול בוכים: 'הנפטר שלנו הסתפק במועט. לא היה לו עניין במותרות. בכל חייו הוא לא אכל בשר ולא שתה יין. הוא לא בא בטענות לאף אחד וחי בפשטות מוחלטת'. אבל מי זה? נשמעו קולות מתוך הקהל. 'מי האיש ומה שמו?' הרב נתן אות לשמשו, והוא הוריד בבת אחת את הסדין מארון המתים. כל משתתפי הלוויה נרתעו בבהלה, אבל אחרי רגע הפכה הבהלה לכעס ולתדהמה. בתוך הארון שכב... **סוס מת**. 'כפי שאתם רואים, הסוס לא משקר, לא גונב, מסתפק במועט ולא מתלונן - אבל בכל זאת הוא נשאר סוס, ומדוע? לא מספיק להימנע מעבירות וממעשים רעים, אלא צריך גם 'עשה טוב' - לעשות מצוות, להתפלל, ללמוד תורה ולגמול חסד האחד עם השני'. הציבור שהיה שם הבינו את הלקח. הם ביקשו מהרב להישאר אצלם תקופה מסוימת, ולהדריך אותם כיצד להיות יהודים טובים.

לאדם יש נשמה שיכולה **להוביל אותו לדרגות הרבה יותר גבוהות מבהמה**. אם הוא רק בוחר בדרך הנכונה. (העורך)

נקודה לפהחשבה

כאשר אדם יפסיק להשוות את עצמו לאחרים – חייו יהיו שווים יותר

מחזות נוראות הוד, נגלו לעיתים בפני בני משפחתו של רבי **שלמה זלמן** זצ"ל, עד היכן מגעת חכמתו ורוב צדקותו, בכבוד בני ביתו. באחרית ימיה של חמורת הרבנית עליה השלום, שהיתה זקנה מופלגת באה בימים, ההליכה היתה קשה עליה ביותר, ולא היה באפשרותה להשתתף בשמחות גם אצל בני משפחתה הקרובה.

רבי שלמה, כשהיה משתתף בשמחות קרוביה, **היה נוהג לטול פרוסת עוגה** וכך אחד עבור חמורתו, הוא היה מוסיף לציין בפניה, "לקח" זה היה מברית פלוני, הכל שתרגיש ולו במעט טעם השמחה... ליל שבת, רבי שלמה בוצע את החלה ומחלקה למסובים. סביב השולחן מסבות גם אשתו וגם חמורת האלמנה. הרב מקפיד לתת לאשתו ולחמורתו פרוסת החלה, **לשתיהן בבית אחת!** מעולם לא נתן לאשתו לפני חמורתו ולא לחמורתו קודם אשתו! כך היה זהיר בכבודם של בריות, בחוכמה יתרה, בבינה עמוקה ובצדקות מופלגת.

סיפר בעל אחד, שאמר לאשתו שהאוכל היה טעים מאד, ענתה לו אשתו "לא, אתה רעב". יום אחר החלטתי שאקנה לה חלוק ויקרתי כפי שביקשה פעמים רבות. טרחת, חיפשתי ואף מצאתי חלוק שלהערכתי ימצא חן בעיניה, ובבואי הביתה כפי שציפיתי, **אורז עניה**. אולם, לאחר שניות מספר, תוך כדי שהיא בוחנת אותו, הגיבה בשאלה: "מה קרה? האם חילק ועד העובדים חלוקים לעובדי המפעל?" גם בפעם אחרת, כששבתי הביתה ופרחים בידי, היא שאלה אותי: "האם הרוכל הניצב בפיתת הרוחב, לא איפשר לך להמשיך בדרכך עד שתקנה פרחים?" כשסיים הבעל את 'סיפור חייו', פניתי לרעיתי ושאלתי: האם יהיה זה נכון לומר, שכאשר הגבת לדבריו במילים 'אתה רעב', אמרת זאת בעצם כדי שהוא ישוב ויאמר פעם נוספת, "לא, האוכל **אכן היה טעים**".

היא השיבה בחיוב. כשאמרת שאת החלוק כנראה חילק ועד העובדים, רצית בעצם שיאמר: "לא, רכשתי את החלוק **משום שאני מעריך אותך**". היא השיבה בהנהון של הסכמה. האם יהיה זה נכון לטעון שכאשר הגבת כפי שהגבת, לגבי הפרחים, למעשה רצית שיאמר: "לא, קניתי את הפרחים משום שאני מכיר לך טובה על עבודתך הקשה והמאומצת למעני ולמען המשפחה?" ושוב היא השיבה: "נכון מאד". לעיתים בן-הזוג משרד מסר מסוים, והמאזין קולט אותו **בצורה הפוכה** ממה שבן-הזוג התכוון להביע - וזאת בלא שמישהו מהם אשם בכך. כאשר למעשה היא שידרה: "אמור שוב..."

מורה פונה לאחד התלמידים:
"אמור לי שלוש
חיות שחיות במדבר.
"התלמיד משיב לה:
"שלושה גמלים..."

רק למורים משפט מוזרים: "לא
רק שאתה לא מגיע בזמן
אתה גם מאחר!!!"

מורה: "דני, מהו העץ שאתה הכי
אוהב?" דני: "אקליפטוס."
מורה: "יפה, ואיך כותבים
אקליפטוס?" דני: "בעצם **אני
הכי אוהב דקל...**"

כל זמן שאדם לא מבין
לעומק נקודה זו – שהכעס הוא
ההיפך המוחלט מחינוך, היצר
הרע ממשיך
לפתות אותו להחמיר את
כעסו, שיכול להתפרץ לא רק
על הילדים אך בעיקר עליהם.
וברגע שהוא מבין שהכעס
סותר את בניין החינוך – הוא
מגיע למסקנה הברורה שהכעס
מיותר ולא פתרון או דרך
בחינוך הילדים.

**תחילה על ההורים ללמד
את הילדים לדבר,
אחר כך ללמדם לשתוק...**

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים"
הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

משולחן גבוה

אחת המצוות האהובות על אנשים רבים היא מצוות ה"תוכחה".
נהנים הם להוכיח את הזולת ולהכות בו בשבט על פיהם על אי
אלו עוולות שבחיקו. ישנם גם כאלו המהדרים במצוה זו,
ומחפשים את רעתו של השני כדי להוכיחו.

רבי ישראל מאיר הכהן היה תמה: מפני מה נשתנתה מצוות
תוכחה הנאמרת על ידי רבים בכעס וברוגז – משאר מצוות עשה
שבתורה, האם יעלה בדעת מאן דהוא להניח תפילין ברוגזה, או
לאכול מצה בזעם?

מה שאומר שהתוכחה כנראה לא נאמרת ממקום נקי, שכן אילו
היתה נאמרת בנקיות ובטוהר לב, כדי לקיים דברי התורה, היתה
גם נעשית בצורה הראויה כפי שהתורה רוצה שתעשה.

וכך פסק הרמב"ם בדיני התוכחה (הלכות דעות ו,ח):
המוכיח את חברו, לא ידבר עמו קשות עד שיכלימו, שנאמר:
"ולא תשא עליו חטא". כך אמרו חכמים: יכול אתה מוכיחו ופניו
משתנות? תלמוד לומר: "ולא תשא עליו חטא". מכאן שאסור
לאדם להכלים את ישראל, וכל שכן ברבים...

בטרם תוכיח את זולתך, בדוק בעצמך האם מטהרת הלב באה
התוכחה, ולשם שמיים היא נעשית.
זכור כי מצוות "ואהבת לרעך כמוך" קיימת אף היא, ומחייבת
אותך שלא לבייש ולהכלים.

עשה זאת כפי שהיית רוצה שיעשו זאת לך.

שבת שלום ומזרח לכל בית ישראל

תמיד ראיתי את רבי
יצחק דוד רץ ברחוב כדי
לעזור ליהודי, היה ממנהר
לקנות לאלמנה או יתומים
מצרכים בסיסיים, כמו לחם
וחלב, את ביתו נתן לבחור
גלמוד, והוא הלך לדירה
אחרת, שם גידל בחדר קטן
את שבעת ילדיו, **ומעולם לא**
היה צר לו המקום.

ראש ישיבה חשוב ביקש
לפטר אלמנה שעבדה במשרד
הישיבה ועבודתה הפכה
מיותרת, סיפרה לו כי ר' יצחק
דוד גוטפארב אמר **הלואי**
שאפחד מרובנו של עולם כמו
שאני מפחד מאלמנה,
הפיטורין בוטל...

**בואו והצטרפו
לרשימת תפוצה**
hamaor.net@gmail.com

מעיקר הדין מותר
להעלות לתורה אב ובן וכן
שני אחים זה אחר זה, אבל
מחשש עין הרע אין
להעלותם זה אחר זה.
אלא יעלו אדם אחר ביניהם.
אם הגבאי טעה והעלה
לתורה אב ובן או שני אחים
זה אחר זה, **יעלו לתורה**.

סיפר הגאון רבי **חיים שמואלביץ** זצ"ל מתמיד ובקי מופלג
למד ביישיבת וולוז'ין. פעם אחת נשאלה שאלה. התשובה היתה
כתובה מפורשות בתוספות, אך למרות זאת הוא לא ידע
אותה. מרוב צערו קם מהשולחן וברח. נכנס למקום סתר וישב שם
שבע שנים כשהוא לומד בהתמדה עצומה, עד שהפך להיות אחד
מגדולי ישראל.

**אין בני
אדם
אוהבים
לכבד אחד
שחושב
שזה מגיע
לו...**

שני חברים הולכים ברחוב לפתע אחד מהם שם לב שחברו
גורר את הרגל ומסתכל ורואה שסוליית הסנדל שלו קרועה
ושואל אותו: "למה אתה הולך ככה היכנס לחנות וקנה לך
סנדלים"

משיב החבר: "אבל אין לי כסף" החבר אומר: "אז למה לא
אמרת?" אומר הראשון וממהר להוציא מהתיק חבילה של
שטרות של 200 שקלים שקשורה בגומייה מראה לחברו ואומר:
"הנה זה בטח יעזור לך". החבר בעל הסוליה הקרועה ומחייך
באושר ולא מאמין למראה עיניו, בזמן שחברו מסיר את הגומייה
מהשטרות ומגיש לו אותה:

**"קח את הגומייה וקשור את הסנדל,
בשביל מה יש חברים?"**

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה,
ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוהנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה,
סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, חסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואלברט בני קלרה,
חכם יחודה בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יורם אברגיל, יחזקאל ושמאל בני שמחה,
הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אלעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סבג,
שמאל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יחודה יאיר,
יפה בת לאה, דוד בן איוה, יעקב בן שרה ברסקה, **מן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**